

உ

தமிழ்ப் பொழில்

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு.

துணர்

யு

தாது, வைகாசி

மலர்

உ

உ

வல்வடுகு நான்கு

தீ. K- சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் B. A., B. L.,

(முற்றொடர்ச்சி துணர் 12. மலர் 1. பக்கம் 40)

செங்கமலதாஸ் பட்டத்திற்குரிய தகுந்த பிராயத்தை எய்தினான். இவன் நாகைப்பட்டினத்தில் வளர்ந்து வருவதைக் கேள்வியுற்ற, விஜயராகவ நாயக்கர் காலத்தே ராயம் வேலை (அஃதாவது அந்தரங்க காரியதரிசிவேலை) செய்துவந்த வெங்கண்ணா என்பவர் செங்கமலதாவின் பரிதாப நிலையினை பிஜபூர் சுல்தானிடம் எடுத்துக்கூற, பிஜபூர் சுல்தான் மிகவும் மனமுனைந்து தன்னிடத்தே உயர்ந்த வேலையிலிருந்த வெங்காஜியை வெங்கண்ணாவுடன் அனுப்பி செங்கமலதாளை அரசு கட்டிலில் ஏற்ற முயற்சி செய்யுமாறு கூறினான். வெங்காஜி பெரும் படையுடன் தஞ்சை மீது சென்றான். இதற்கு

முன்னரே இவரது வரவையும், படையெடுப்பையும் கேட்டுணர்ந்து எதிர்பார்த்திருந்த அழகிரி நாயக்கர் சொக்கநாத நாயக்கரது உதவியை நாடினார். சொக்கநாத நாயக்கர் இவனுக்கு உதவிபுரியாது இவன்மேல் வெறுப்புக் கொண்டனர். வெங்காஜி அழகிரி நாயக்கரை முதுகிட்டுப் போர்க்களத்தினின்றும் ஓடும்படி துறத்தி செங்கமல தாஸுக்கு 1674-ல் பட்டம் சூட்டினார். செங்கமலதாஸ், வெங்காஜி தனக்குச் செய்தநன்றியை மறவாது அவரைக் குறுநில மன்னரைப்போல் ஒருயர்ந்த பதவியினை ஈந்து கும்பகோணத்தில் ஆண்டிருந்து வரும் வருட வாரியை வசூலிக்கவும் செலவழிக்கவும் தகுந்த உரிமையினை அவருக்குத் தந்தருளினார். வெங்காஜி, பீஜபூர் சுல்தான் இறந்தபின்னர் தானே தஞ்சையை ஆளவேண்டுமென ஓர் எண்ணங்கொண்டு பெரும் படையுடன் தஞ்சையினின்றும் செங்கமலதாஸைத் துறத்தி தஞ்சையை ஆளும் உரிமையினைத் தானே பெற்றனர். இவ்வாறு நியாயமின்றி தஞ்சையை கைப்பற்றிக்கொண்ட வெங்காஜியை முறியடிக்க அதுபோது மைசூரி லாண்ட நாயக்க மன்னர் பெரும் படையினை தஞ்சைக்கு அனுப்பினார். தஞ்சையில் எங்கு பார்த்தாலும் கலகமும் குழப்பமும் குடி கொண்டிருந்தன. இவ்வமயத்தே தக்ஷணத்தைப் படையெடுத்து வந்த சிவாஜி தஞ்சையின் கோட்டைகளை கைப்பற்றிக்கொண்டனர். வெங்காஜி யாவருக்கும் தெரியாவண்ணம் தஞ்சையைவிட்டு வெளிச்சென்றான். சிவாஜி, தன் இளையோன் சந்தோஜியினிடம் தஞ்சையை ஒப்பிவித்து விட்டு மீண்டும் வடக்கே சென்றார். சந்தோஜி தஞ்சையில் தனியேயிருக்கும் நிலைமையினைக் கேள்வியுற்ற வெங்காஜி தஞ்சையை படையெடுத்தான். இப்படை யெழுச்சியினால் வெங்காஜிக்கு ஒரு சிறிது நன்மையும் உண்டாகவில்லை. சந்தோஜி வெற்றியினால் தன் அரசரிமையினை நிலை நிறுத்திக் கொண்டான். மராட்டியர்கள் தஞ்சையைத் தன் வசமே யாக்கிக் கொண்டபொழுது மதுரை நாயக்க மன்னர் மனமுடைந்து மராட்டியரோடு போர் புரிவாராயினார். கடைசியாக 1700-ம் வருடத்தில் தஞ்சை மராட்டியருக்கும் மதுரை நாயக்க மன்னருக்கும் பெரும் போருண்

டாகவே, இப்போரில் மராட்டியர்கள் வெற்றியின் மூலமாய் அரசாநாந் நிலைமையைத் தஞ்சையில் நிலை நிறுத்திக் கொண்டனர். மராட்டியர்கள் தஞ்சையைத் தமதாளுகையில் வைத்துக்கொள்ளவே, தஞ்சை நாயக்க மன்னர் வம்சம் அடியோடு அழிவுற்றது.

VI

நாயக்க மன்னர்களது இறைமாட்சி, தஞ்சையை நாயக்க மன்னர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்ட பின்னர், தஞ்சையையும் தங்களையும் பகைவரினின்றும் காத்துக்கொள்ளப் பெரிய அகழ் சூழ்ந்து விளங்கும் கோட்டைகளைக்கட்டி மன்னுயிர்களைத் தம் முயிர்போன்றுக் காத்து நீதி தவறாதே செங்கோல் செலுத்தி உழவினாலும் வாணிபத்தாலும் நாட்டினது நீர் வளத்தினையும் நிலவளத்தினையும் சிறக்கச் செய்து இன்புற அரசாட்சி செய்தனர்.

தஞ்சையிலுள்ள இரு கோட்டைகளுள் சிறிய கோட்டையை சேவப்ப நாயக்கரும் பெரிய கோட்டையை விஜயராகவ நாயக்கரும் கட்டி வைத்தனர்.

நாயக்க மன்னர்கள் வைணவமதப் பற்றுடையவர்களாயினும் எம்மதமும் சம்மதமென்ற கொள்கையுடன் பிற மதங்களை வெறுக்காது அவைகளைக்காக்கும் முறையை நாடினார்கள். சேவப்ப நாயக்கர் தனது இராஜ்ஜியத்தில் அநேக வைணவக் கோயில்களைக் கட்டியும் சிவன்கோயில்களைக் கவனியாதிருந்தார். இவர் திருவண்ணாமலையில் ஓர் திருக்குளம்தொட்டனர் கோயிலின் கோபுரத்தையும் புதுப்பித்தார். மற்றும் இவர் முகம்மதிய பக்கிரிகளுக்கு விசேஷ தானங்களும் செய்து அவர்களது மதத்தினைக் காத்தனர். அச்சதப்பநாயக்கரும் சிதம்பரம் முதலிய தலங்களில் திருப்பணிகள் செய்தார்.

நாயக்க மன்னர்கள் இராஜ்ஜிய நிர்வாகம்செய்ய முழுவதும் திறமை வாய்ந்தவர்கள். இவர்கள் தங்களுக்குதவியாக ஓர் மந்திராலோசனை சபையைக் கூட்டி அச்சபையின் அங்கத்தினர்களோடு தீர்க்க ஆலோசனை செய்து நாட்டிற்கு நன்மையினை

பயக்கும் அரும்பெருங் காரியங்களைச் செய்தனர். மந்திரா லோசனை சபையின் அங்கத்தினர் ஐவர்: அவர்கள் மந்திரி, பிரதானி, ராயசன், கணக்கன், ஸ்தானிகள் எனப்படுவர். மந்திரிகள் அரசனுக்கு நற்புத்தி புகட்டுவர்: சட்டங்களை ஏற்படுத்தி அரசனது அதிகாரங்கள் யாவும் தாமே அரசனது அனுமதியின் பேரில் செலுத்துவர். சில மந்திரிகள் தந்திரிகளாகவு மிருந்தனர். சேனைத்தலைவர்கள் தாம் தந்திரிகளெனப்படுவர். மந்திரி வேலையும் தந்திரி வேலையும் ஒருங்கே தெரியும் அதி நிபுணர்தாம் தளவாய் எனப்படுவர். பிரதானி அரசரது வருவாயினையும் செலவினையும் நன்குணர்ந்து வருவாய்க்குத் தக்க படி செலவு செய்வான். அரசருக்குரிய அந்தரங்க காரிய தரிசியே ராயசன் என்றும், பண்டாரத்து வரவு செலவுகளைக் கவனித்துப்பார்ப்பவர் கணக்கர் என்றும் கூறப்படுவர். தூதரது தொழிலை இயற்றுபவர் ஸ்தானிகர் எனப்படுவர். இவர்கள் அரசனுக்குக் கருவிழி போன்றவர். வேற்றுருவமெடுத்து வேறு தேயம்புகுந்து ஆங்குள்ள இரகசியங்களைத் தெள்ளிதில் தெரிந்து வருவார். சேனாதிபதிகள் சில நாடுகளுக்குத் தனித்தலைவராய்ச் சிறந்து விளங்கினார். இவர்கள் ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு முறையோ அல்லது இருமுறையோ தம் நாட்டினின்றும் வரும் வரியினை அரசரது பண்டாரங்களிற் செலுத்தி விடுவார்கள். மேலும் இவர்கள் போர்முனையில் தண்டத் தலைவர்களாயிருந்தும் போர் புரிவார்கள்.

நாயக்க மன்னர்கள் உழவே சிறந்த தொழிலெனவுன்னி அவ்வுழவுத் தொழிலை மேன்மை யுண்டாக்க ஆறுகள், ஏரிகள், வாய்க்கால்கள், குளங்கள் முதலியவைகளை வெட்டினார்கள். காவிரிக்குக் கல்லணையும் புதுப்பித்தனர்.

சேவப்ப நாயக்கர் தனது மந்திரி அய்யனைக் குறித்து ஞாபகச்சின்னமாக அய்யன் வாய்க்காலை வெட்டினார். வாணிபத் தையும் நாயக்க மன்னர்கள் கவனியா திருந்தார்களில்லை. கைத் தொழிலைப் பெருகச் செய்ய அநேக தொழிலாளர்களை நாயக்க மன்னர்கள் தங்கள் நாட்டினில் குடியேறச் செய்தனர்,

நாயக்க மன்னர்கள் எவ்விதமாய் கல்வித் துறையினை மேம்படுத்தினாரென்று அறிகுதும், இரகுநாத நாயக்கர் கல்வி கேள்விகளில் மிகச் சிறந்து விளங்கினார். இவர் இராமாயண சங்கிரகம் மகாபாரத சங்கிரகம், நளாப்பியுதம், அச்சதாப்பிதயம், பாரிஜாதகரணம் முதலியவைகளை இயற்றினார். அச்சதப்ப நாயக்கர் காலத்து அமைச்சர் தொழிலை யுடையார் கோவிந்த தீக்ஷதர், இவர் ஹரிவம்ச சார சரித்திரம் என்ற நூலை வெளியிட்டார். எக்ய நாராயண தீக்ஷதர், ஸாஹித்ய ரத்னாகர காவியம், ரகுநாத பூபவிஜயம் என்ற நூற்களையும், ராஜசூடாமணி தீக்ஷதர், சித்திரமஞ்சரி, ஸாஹித்ய சாம்ராஜ்யம், நியாயசூடாமணி என்ற நூற்களையும், பாஸ்கர தீக்ஷதர் ஆத்மப் பரீட்சை, தப்தமுத்திரா வித்ராவணம் என்ற நூற்களையும் இயற்றினார். இவர்கள் நாயக்க மன்னர்களால் பெரிதும் ஆதரிக்கப் பட்டவர்கள். மேலும் இவர்களது காலத்தில் நாடகங்கள் சீர்பெற்று நின்றன. அவைகள் பாரிஜாத ஹரண நாடகம், ஆனந்த ராகவம் இரகுநாத விலாசநாடகம் முதலியன. சங்கீத ஞானத்தினையும் பயிற்சியினையும் குறித்து கோவிந்த தீக்ஷதர் சங்கீத சுதாநிதி என்ற நூலை இயற்றி யிருக்கின்றனர். ஒருமொழியை மறுமொழியில் பெயர்த்தெழுதல் அக்காலத்துப் புலவர்களுக்கு பேருவகையுண்டாக்கும் வழக்கமாயிருந்ததுபோலும். கோவிந்த தீக்ஷதர் திருவையாற்றுப் புராணத்தை வடமொழியிலிருந்து தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தனர். தெலுங்குபாஷையை நாயக்க மன்னர்கள் நன்னிலைமைக்குக் கொண்டுவந்தும் அவர்கள் தமிழ் மொழியினைக் கவனியாது விட்டாரில்லை. ஆகவே இதுகாறும் கூறியவாற்றால் தஞ்சை நாயக்க மன்னர்கள் குடிகளை ஒம்பி நீதி முறை வழுவாது ஆட்சி செய்து வாணிபத்தையும் உழவினையும் கல்வித் துறையினையும் செவ்வனே சீர்திருத்தி நாட்டையாண்டனரென்பது போதரும்.

கருதலளவைப் பகுதி

தீரு. த. இராமநாதபிள்ளை அவர்கள், சாவகச்சேரி, இலங்கை

4-ம் அதிகாரம்

(முற்றொடர்ச்சி துணர் 12. மலர் 1. பக்கம் 21.)

18. முதனிலை பிரதானமென்பது.

முதனிலை மற்றெல்லா நிலைகளிலும் சிறந்தது.

(அ) முதனிலை மாத்திரமே அந்நுவயக் காட்சியின் உரை மொழிக்கு அமைந்துளது.

(ஆ) முதனிலை மாத்திரம் உ ஊ எ ஏ என்னும் நால் வகைத் தாட்டாந்தங்களையும் நிரூபித்துக் காட்டும் வல்லமை உடையது.

(இ) முதனிலையில் உத்தரபதம் மத்தியபதம் பூருவபதம் தத்தம் நிலையில் நிற்பன. பொருள் விரியால் பூருவபதம் மத்திய பதத்தினும் மத்திய பதம் உத்தரத்தினும் விரிந்ததாக விருக்கும்.

(ஈ) சாத்திய வெழுவாய் சாதனத்திலும் எழுவாயாகவும் சாத்தியப் பயனிலை சாதனத்திலும் பயனிலையாய் நிற்கும்.

முதனிலை அந்நுவயக் காட்சியின் உரைமொழிக்கு அமைந்ததாகலின், அந்நுவயத்திலே. சுத்தநிலை அந்நுவயத்துறைகள் பிரமாணங்களை நன்கு விளக்கிக்காட்டும். அரிஸ்தாதிஸ் சுத்த நிலையே பூரண நிலையென வற்புறுத்தினார். சுத்தநிலை அந்நுவயம் தமிழ் நாட்டு அந்நுவயத்தோடு ஒப்பாதலையும் உணர்க. சுத்த நிலை அந்நுவயங்களையே தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன.

19. அந்நுவயக் காட்சியின் ஆதார உரைமொழி

கருதற்பொருள் எத்தன்மையதாயினும் கருதல் முறைக்கு ஆதாரமான ஒரு பிரமாணமொன்றை உரையாக அரிஸ்தாதிஸ்

மொழிந்தனர். அவ்வரை கருதலின் இலக்கணத்தை நன்றாக வரையறுக்கிறது. ஒரு சிறப்புக் காட்சியை நிரூபித்தற்கு அச்சிறப்புண்மையை அடக்கியுள்ள ஒரு பொதுவுண்மை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டி அதினின்று அச்சிறப்புண்மையை உணர்த்தலே அந்நுவயக் காட்சி.

சுத்த நிலையாகிய முதனிலையில் பூருவ சாதனம் மேற்கோளாகவும் உத்தர சாதனம் ஏதுவாகவும் நிற்கும். இவ்விரு சாதனங்களையும் உடன் நோக்கிச் சிந்தித்தலின் பயனாகிய காட்சி, சாத்தியப் பொருளை உணர்த்தும். அரிஸ்தாதிஸ் தமது உரையை பின்வருமாறு அறைந்தனர். “யாண்டு ஒரு பண்பை உடன் பாடாக வேணும் எதிர்மறையாகவேணும் ஒரு வகுப்பு முழுவதற்கும் பயனிலையாக மொழிகிறோமோ ஆண்டு அப்பண்பை உடன்பாடாகவேணும் எதிர்மறையாகவேணும் அவ்வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒவ்வொன்றிற்கும் மொழிகிறோம்.” உரை மொழி மேற்கோளாகிய பூருவ சாதனத்தின் இயல்பை விளக்குகின்றது. உத்தர சாதனம் பூருவ சாதனத்தின் ஒரு சிறப்புக் காட்சியே புகையுடைமை தீயுடைமையைச் சுட்டுமென அறிந்தோமாயின் மலையினது புகையுடைமை மலையினது தீயுடைமையைக் குறிக்குமென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போற் புலப்படும்.

20 மில்லின் உரைகள்

பிற்காலத்தோர் அரிஸ்தாதிஸினது உரை பொருள்விரியுள்ளதை, மதந்தழுவி மொழியப்பட்டதென ஐயமுற்று உரையைக் கண்டித்தனர். மில்லைமொழியைக் குற்றமுடையதென ஒதுக்கி பிரதியாக இருவேறு உரைகளைக் கூறினர். ஒரு உரை குண விரியுள்ளதை மதந்தழுவுகின்றது. ஒரு பொருளின் கண் உடனிகழ்ச்சியாகவிருக்கும் இரு பண்புகள் ஒன்றுடன் வியாபகமாகவிருக்கும். எகரமும் விகரமும் ஒரு பொருளின் உடனிகழ் குணங்களாயின் வியாபகமாகும். மற்ற உரை பொருள் விரிமதந் தழுவுகின்றது.

யாதேனும் ஒன்றைக் குறிக்கும் ஒர் குறி அவ்வொன்றை வேறோர் குறி குறிக்குமாயின் அக்குறியின் குறியாகும். விகரம் மகரத்தைக் குறிக்க, மகரம் எகரத்தைக் குறிக்குமாயின் விகரம் எகரத்தைக் குறிக்கும்.

ஒரு உரைக்குப் பதிலாக இருவுரை செய்தாரொழிய உரை மொழியை பிழைபெனக் காட்டவில்லை என மாட்டினே வென்றும் ஆசிரியா மில்லைக் கண்டித்தனர். மில்லின் உரைகள் மிகை என்பதை வற்புறுத்தினார். சர்மானிய நாட்டுக் கான்ற் என்னும் தத்துவ நூலாசிரியர் அரிஸ்தாதிஸ்து உரைக்கு நல்வுரை செய்தார் கான்றின் உரை வருமாறு.

ஒரு குறியினது குறி அக்குறியினது குறியின் குறியாகும். (whatever is a mark of a mark is the mark of that which the last was a mark of.) நான்கு மதத்தைச் சேர்ந்தோருக்கும் உரைமொழி உரையாகவிருக்கும். ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் இசைந்தவாறு உரைபை விளக்கலாம். பயனிலை மதந்தழுவீ உரை செய்கிறதே சிறப்பாகும். அவைகளுட்சிறந்தது கருத்தலாவை எனப்பெறும் வழியளவை. வழியளவையை நிலைநிறுத்தும் உரை அந்நுவபக் காட்சியின் உரை என்பதை அறிக.

21 நிலைமாற்றல். (Reduction.)

அந்நுவபக் காட்சியை நிலைநாட்டும் உரை முதனிலையை மாத்திரம் சுத்தனிலையாகக் காட்டுகின்றது. இரண்டாம் மூன்றாம் நிலைகள் பூரணமானவை அல்ல. இரண்டாம் மூன்றாம் நிலைகளின் துறைகளும் உண்மையாகும் என்பதைக் காட்டுதற்கு இந்நிலைத் துறைகளை முதனிலைத் துறைகளாக நிலைமாற்றிக் காட்டுவாம். இடமாற்றலே உடன் கருதல் முறைகளில் சிறந்ததாகலான் அதனையே அரிஸ்தாதிஸ்தில் நிலைமாற்றல் செய்யும்போது உபயோகித்தனர். நிலை மாற்றல் செய்யும்போது சாதனங்களைக் கீழ்மேலாக மாற்றியும் சாதனங்களை இடமாற்றியும் சாத்தியத்தின் மாறுகோளை முதனிலையாற் போலியெனக் காட்டியும் இரண்டாம் மூன்றாம் நான்காம் நிலைத்துறைகளை

உண்மையென நிரூபிப்போம். இரண்டாம் நிலைத்துறை உ எ எ முதனிலை எ உ எ ஆகும்.

உ, ப—ம உ, ப—ம

எ, எ—ம உத்தரசாதனத்தை இடம்மாற்றி எ, ம—எ

எ, எ—ப நான்காம் நிலையாக்கலாம்.

நான்காம்நிலைச்சாதனங்களைக் கீழ்மேலாக்கி முதனிலையாக்கலாம்

எ, ம—எ

உ, ப—ம

எ, ப--எ இச்சாதனத்தை இடமாற்றி எ, எ—ப வை நிரூபிக்கலாம்.

இ = இடமாற்று. கீ = கீழ்மேலாகுதல்.

மா = மாறுகோள் நிலைமாற்றம்.

இரண்டாம் நிலைத்துறை உ எ உ முதனிலை எ உ எ ஆகும்.

இ
எ உ எ ,, எ உ எ ,,

எ
உ ஏ ஏ ,,

இ
எ உஎ எ ,, எ உஎ எ ,,

மூன்றாம் நிலைத்துறை உ உ உஎ ,, உ உஎ உஎ ,,

இ.கீ இ
உஎ உ உஎ ,, உ உஎ உஎ ,,

இ
உ உஎ உஎ ,, உ உஎ உஎ ,,

இ
எ உஎ ஏ ,, எ உஎ ஏ ,,

இ
எ உஎ ஏ ,, எ உஎ ஏ ,,

எ
ஏ உ ஏ ,,

நான்காம் நிலைத்துறைகளாகிய உ உ உஎ, உ எ எ, உஎ உ உஎ சாதனங்களைக் கீழ்மேலாக்கி சாத்தியத்தை இடமாற்றி முதனிலையாக்கலாம். நான்காம் நிலைத்துறைகளாகிய எ உ ஏ, எ உஎ ஏ என்பவற்றை இடமாற்றி நிலைமாற்றுக.

22. மாறுகோணிலை மாற்றம். (Indirect Reduction.)

அசுத்த நிலைத்துறைகளின் சாத்தியம் போலியெனின் சாத்தியத்தின் மாறுகோள் உண்மையாகும். இச்சாத்திய மாறுகோளை ஒரு சாதனமாகவும் ஆதிச் சாதனங்களில் ஏற்ற வாறு பூருவத்தையேனும் உத்தரத்தையேனும் மற்றச் சாதனமாகக்கொண்டு முதலிலைத்துறை ஒன்றை ஆக்குக. இங்ஙனம் கருதிப் பெறும் சாத்தியம் ஆதிச் சாதனம் ஒன்றைப் போலியெனக்காட்டும். ஆதிச்சாதனங்கள் போலியல்லவாகவின் ஆதிச் சாத்தியத்து மாறுகோளாகிய சாதனமே போலியாதல் வேண்டும். அங்ஙனமாயின் இதன்மாறுகோளாகிய ஆதிச்சாத்தியம் உண்மை.

நிலைகள் குறையுடையனவல்லவாயின், நிலைமாற்றால் ஒரு சுகமுயில்லை. நிலைமாற்றம் நேர்நிலைமாற்றம் மாறுகோணிலை மாற்றமென இருவகைப்படும். மாறுகோணிலை மாற்றம் முறை வடிவக் கணிதத்தும் பயன்படுகிறது. உதாரணம் இரண்டாம் நிலை உ ஏ ஏ.

உ, ப—ம

எ, எ—ம ஆதித்துறை.

ஏ, எ—ப இச்சாத்தியம் போலியெனின் இதன் மாறுகோள் உண்மை.

உ, எ—ப

புதிய துறை

உ, ப—ம ஆதிச்சாதனம்

உ, எ—ப சாத்திய மாறுகோள்.

முதலிலைச்சாத்தியம் உ, எ—ம

உ, எ—ம என்றும் சாத்தியம் ஆதிச்சாதனமாகிய ஏ, எ—ம வோடு மாறுகோளாதல் காண்க. உ, எ—ம போலியாதல் வேண்டும் போலியாக ஆதிச்சாதனம் உண்மையாகையால் உ, எ—ப போலியாதல் வேண்டும். உ, எ—ப போலியாக அதன் மாறுகோளாகிய ஆதிச்சாத்தியம் ஏ, எ—ப உண்மையாகும்.

23. தோடையலியல் (Sorites.)

அந்நுவய முறையாக வாதிக்கும்போது மேற்கோள் வெளிப்படையாயின் அதை மொழியாது விடுதல் உண்டு. சில வேளைகளில் ஏதுவைக் கூறாமல் விடுதலும் உண்டு. பிரதிக்களுயை மொழியாது விடுதல் அணியொழியத் தருக்கமுறையன்று.

அந்நுவயங்களின் உறுப்பு எஞ்சி நின்றலால், இவற்றினை எச்சவந்நுவயம் என்பேம். அந்நுவய எச்சங்கள் எல்லாம் முறையான அந்நுவயங்கள்.

(அ) பாரதயுத்தம் பெரியதோர் கொடும் யுத்தம், ஏனெனின் அது காப்பியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஈண்டு யாது காப்பியங்களில் கூறப்படும் யுத்தமோ அது பெரியதோர் கொடும் யுத்தமென்னும் மேற்கோள் தொக்கு நிற்கின்றது.

(ஆ) காப்பியங்களில் கூறப்படும் யுத்தங்கள் எல்லாம் கொடும் யுத்தங்களாகையால் பாரதயுத்தம் பெரியதோர் கொடும் யுத்தம். ஈண்டு பாரதயுத்தம் காப்பியங்களில் மொழியப்படும் யுத்தமென்னும் ஏது தொக்கு நிற்கின்றது.

(இ) யாதியாது யுத்தம் காப்பியங்களில் மொழியப்படுகிறதோ அவ்வயுத்தம் கொடும் யுத்தம். பாரத யுத்தம் காப்பியங்களில் மொழியப்பட்டுள்ளது. அந்நுவயங்கள் தொடையலாகவரும்.

முன்னந்நுவயம்	உ, ம—ப
	உ, எ—ம
	உ, ஏ—ம
	உ, த—எ

பின்னந்நுவயம்	உ, த—ப
---------------	--------

இங்ஙனம் சாத்தியங்களை மறைத்து சாதனங்கள் பலவற்றைத் தொடையலாகக் கூறி ஒரு சாத்தியத்தைக் கூறுதல் தொடையல் எனப்படும். யவனர் முறை அரிஸ்தாதலால் கூறப்பட்டது. சர்மானியமுறை கொசிலினியருடைய முறை.

யவனர் முறை.

க = ங சமன்

ங = ச ,,

ச = ஞ ,,

∴ க = ஞ ,,

சர்மானிய முறை.

ஞ = ச

ச = ங

ங = க

∴ க = ஞ

இக்கணித முறைகளை அந்நுவய முறைக்காட்சியாகக் காட்டுதும்

க = ங உத்தரசாதனம்

ங = ச பூர்வசாதனம்

ச = ஞ பூர்வசாதனம்

ஞ = ச பூருவசாதனம்

ச = ங உத்தரம்

ங = க உத்தரம்

உ, ன—ச பூருவம்

உ, க—ந உத்தரம்

உ, க—ச

உ, ச—ஞ பூருவம்

உ, க—ச உத்தரம்

உ, க—ஞ

உ, ச—ஞ பூருவம்

உ, ன—ச உத்தரம்

உ, ன—ஞ

உ, ன—ஞ பூருவம்

உ, க—ந உத்தரம்

உ, க—ஞ

யவனர் முறையில் முதற் சாதனம் உத்தர சாதனமாகையாலும் ஏனைய பூருவ சாதனமாகையாலும் முதற்சாதனம் மாத்திரம் சிறப்பாகலாம். முதலையும் ஈற்றையும் ஒழித்த சாதனங்கள் எல்லாம் உடன் பாட்டுப் பொதுவாகவே இருத்தல்வேண்டும். சர்மானிய முறையில் முதற்சாதனம் எதிர்மறையாகலாம். ஈற்றுச் சாதனம் சிறப்பாகலாம். ஏனையவெல்லாம் உடன் பாட்டுப் பொதுவாதல் வேண்டும்.

24. கணித முறைகளை அந்நுவய முறையாகக் காட்டுதல்.

கணித முறைகளை அந்நுவயங்களாகக் காட்டவியலாதென ஐயுறுவர் சிலர். இக்கணித முறைகளும் அந்நுவயக் காட்சியையே ஆதாரமாகவுடையன என்பது வெளிப்படை. கணித முறைகளை இலகுவாய்த் தருக்க முறையாக மொழியலாம். சில கணித முறைகளுக்கு மேற்கோள் கூறவியலாமல் சிலர் இடர்ப்படுத்தல் கூடும். தருக்கவாசிரியர் பிராட்லி (Bradley) என்பவர் இக்கணித முறைகளுக்குச் சில உரைமொழிகளை மேற்கோளாக மொழிந்தனர். $க = ன = ச$ என்னும் கணித முறையைக் கருதல் முறையாகக் காட்டுதற்கு, ஒரு பொருளுக்குச் சமனாகிய இரு பொருட்கள் தம்முட் சமன் என்னும் உரையொன்றை மேற்கோளாக்கலாம். இது தொகைச் சமன் உரை. இங்ஙனம் தன்மைச் சமன் உரை எனப்பல உரைகளை பிராட்லி கூறினர்.

ஒரு பொருளுக்குச் சமனாகிய இருபொருள்கள் தம்முட் சமன். கவும் சவும் ன என்னும் ஒரு பொருளுக்குச் சமன்

ஆதலின் $க = ச$.

மேற்கோளில் ன என்னும் மத்திய மில்லையாகலின் இம்முறை குற்றமுடையதெனச் சிலர் ஆசங்கித்தமையால், பிராட்லி தனது முறையை மொழிந்தனர்.

(தொடரும்)

வாழ் நாள்

—♦—

தீரு. வித்துவான், ஓளவை, சு. துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், போர்டு உயர்தரக்கலாசாலை, திருவத்திபுரம்

—♦—

முற்றொடர்ச்சி துணர் 12 மலர் 1 பக்கம் 8.

இனி, டேவிட் என்பவர் மக்கட்கு வயது எழுபஃதென்றும், அவருள் உயர்குலமக்கட்கு ஐம்பதும், வணிகர் முதலிய மடியிலா மக்கட்கு ஐம்பத்தைந்தும், உழப்பிற் காழ்த்த உடலுடையார்க்கு ஐந்து தலையிட்ட அறுபஃது என்றும், கைத்தொழிற்சாலையில் உழைக்கும் கருங்கை வினைஞர்க்கு எழுபஃது என்றும் வாழ் நாள் எல்லை வகுப்பர். மற்று, இவர் கூறிய ஆண்டெல்லை, மேலே துணிந்த நூறுண்டெல்லைக்கு முப்பஃது குறைதலும், அவலக் கவலை முதலியவற்றால் தவலா வாழ்வினர் பலர் இவர் கூறிய எல்லையின் மிக்குவாழ்தலுமுண்மையின், பொருத்தாமை எய்துகின்றது.

இனி, ஒரு சாரார் வாழ்வாவது இணைவிழைச்சுப் பெற்று இன்பநுகர்தற்குரிய நிலைமை யென்றும், அதற்குரிய காலமே வாழ்விற் குச்சிறந்த காலமாவது என்றும் கூறுவர். இந்துணனுணர்வில்லார் இன்பத்தோடியைந்த வாழ்வு, இணைவிழைச்சின்பத்தோடியைந்த வாழ்வு இரண்டுநாளைய வாழ்வாயினும் அமையும் என்பர். உயிர்கள் வாழ்க்கைச்சாகாட்டையுக்கைக்கு மிடத்து, விரையச்செலுத்தலுறின், இளமை, முதுமை முதலிய நிலைவகையல்லற்பட்டு, ஏனை நிலைக்குரிய வலியும் திறலுமிழந்து, முதிரா முதுமையுற்றுப் பெரும் பிறிதுறுவர் என்பது அறிஞர்துணிபு. இத்துணிபினையுட்கொள்ளாராய், இப்பெற்றியோர், முதுக்குறைவும் இணைவிழைச்சும்பெற்று, முதுமையும், முடிவுநிலையாகிய சாக்காடும் விரையப்பெற்றுக் கழிவர். இது மேலேகூறிய கருங்கை வினைஞர்குழுவில் என்றும் காணப்பெறும் காட்சியாகும். பத்துமுன்றும் கடந்ததும் மகளிர் பருவ

மங்கையராய், அடுக்குமாண்டினில் அருமைத்தாயாராய், முப்பஃ
தாண்டினில் முதுமையால் தாயர்க்குத் தாயராய் முதிர்ந்துகழி
கின்றனர். ஆகவே, வாழ்நாளின் ஒரு பாற்பட்ட இணைவிழைச்
சுக்குரியகாலமே வாழ்நாளாமென்றுணர்தல் அறியாமை யென்
றறிதல் வேண்டும். இதுகாறும் கூறியவாற்றால், நம்மனோர்கண்
டாங்கு உயிர்களின் வாழ்நாள் எல்லை வரையறுக்கப்படா
தென்பது, மேனாட்டறிஞர் ஆராய்ச்சியும் ஓராங்கு நில்லாது பல்
திறப்படுதலால் துணியப்படும். மக்கள் நூறாண்டின் மிக்கவாழ்
நாள் உடையராதல்கூடும் என்பதும் இலக்கணம் காண்டற்குரிய
அத்துணை இலக்கியமாக மிகப்பலர் உளராதலால் அறியலாம்.
ஆதலால் அந்நூறாண்டெல்லை ஒருதலையான வரையறையன்
றென்பதே யாவரும் அறியவேண்டுவது. இதனைவிளக்கு முகத்
தால் ஒருசில உண்மை நிகழ்ச்சிகளைக்கூறி இச்சட்டுரையினை
முடிக்கின்றும்.

1 கலாரியா காப்பியாலா (Galaria Capiola) என்னும்
பெயரிய கூத்தர்மகளிருள் ஒருத்தி தான்பிறந்த தொண்ணூற்
றென்பதுயாண்டுக்குப் பின்னர், “நாடகப்பேரரசு” என்
னும் பெயர் நிலவுதல்காரணமாக பாம்ப்பே (Pompey) என்
னும் பேரரசன் சமைத்தநாடகப் பெருமேடையேறித் தன் ஆடல்
பாடல்களால் அந்நாளை மண்ணுறுத்தினள். அகஸ்டஸ் (Augustus)
என்னும் மன்னர் பெருமான்றன் வாழ்வுநலமும், மெய்ந் நலமும்
குறித்து நிகழ்த்தப் பெற்ற சிறப்புக்காலையினும் அந்நாடகமகள்
மூன்றாமுறைப் போந்து நயம் வர நடித்தாள்.

2 பிரான்சு (France) தேயத்தில் வில்லியம் போஸ்டல்
William Postel) என்பவர் நூற்றிருபதியாண்டு உயிரோடிருந்
தனர். அந்நெடுவாழ்வில், அவர்தம் வீசையிருள் ஒன்றேனும்
தன்கருமை நிறம் சிறிதும் குறைந்திலதெனின், அவர் உடல்
வன்மைச் சிறப்பினை என்னென்பது! தலைமயிர் நரைத்தகாலை
யும், தாடியும் கண்மயிரும் கறுத்திருத்தல் வியப்பன்று; மற்று,
வீசை மயிர் வெளிராதிருந்தமையே வியப்பாவது!

3 “வெஸ்பாசியன் என்னும் அரசன் காலத்தே, விதித்தற்
கெடுத்த அந்நாட்டு அடங்கலில், நூறு வயதுடையார் ஐம்பத்து

நால்வரும், நூற்றுப்பத்தக்கவையர் ஐம்பதிற்றெழுவரும், நூற்றிருபத்தைதந்தாண்டினர் இருவரும், நூற்றுமுப்பதுடையார் நால்வரும், நூற்று முப்பத்தைதந்தாதல், ஏழாதல், உடையார் நந்நால்வரும் நூற்றுநாற்பது பெற்றார் மூவரும் இருந்தனர்” என யவன ஆசிரியர் பிளினி (Pliny) என்பார் கூறுகின்றனர்.

4 அயோனிய நாட்டினையரசுபுரிந்த மன்னர் மன்னருள் ஆண்டனிஸ் (Antoninus) என்பார் ஒருவர். அவர் ஆட்சி காலத்து, மருத்துவ நூல்வல்ல காலன் (Galen) என்பார் நூற்றிராற்பதுயாண்டு உயிர்வாழ்த்தனர். அவர் வாழ்க்கையில் இருபத்தெட்டாமாண்டில் ஒருநாளைப்பொழுது இவர் பிணியுற்றுக்கிடந்தனரேயன்றிச் சாகுநான் காறும் நோய்முகங்கண்டிலர் என்ப. இவரே, “நோயின்றியன்றயாக்கையர்” என நக்கீரனார் கூறிய மெய்மொழிக்கிலக்காகும் பான்மையர் என்க. இச்சீரிய வாழ்விற்கு அவர் உறுதியெனக்கொண்டன மூன்று என்ப. அவை “அளவறிந்துண்டலும், வேகாப்பண்டம் ஆகாவென வெறுத்தலும், செல்வுழியெல்லாம் நறுமணம் (Perfumes) தன்னோடுகொண்டேகுதலும்” ஆகும்.

5 புல்லர் (Fullre) என்னும் ஆங்கில நாட்டறிஞர் ஒருவர் எழுதிய நூற்கன், “ஹார்பாண் (Harbond) ஊரினரான ஜேம்ஸ் ஸான்ஸ் (James Sands) என்பார் நூற்றுநாற்பது யாண்டும், அவர்மனைபாட்டி நூற்றிருபதுயாண்டும் வாழ்ந்தனர்; இவர் மணம் செய்துகொண்டபின், தம்சிலங்களை இருபத்தோரு யாண்டு விழுக்காடு ஐந்துமுறைக் குத்தகை விடுத்தனர்,” எனக்குறித்துள்ளார்.

6 ராவி (Raleigh) என்னும் பேரறிஞர் தாம் எழுதிய உலக வரலாற்று நூலில், “1589-ஆம் ஆண்டில் மன்ஸ்டர் (Munster) நாட்டில் வாழ்ந்த தேசமாட்டியாரை (Countess Desmond) யான் அறிவேன். அவர் இங்கிலாந்து நாட்டையாண்ட எட்வர்டு IV மன்னர் காலத்தே திருமணம் செய்து கொண்டு பலஆண்டுகள் வாழ்ந்தனர் என்பது, அம்மஸ்டரில் வாழும் பலபெருமக்களும் அறிந்த செய்தியாகும். பேக்கன் பிரபு (Lord Bacon)

அச்சிமாட்டிக்கு வயது நூற்றுநாற்பதிற்குக் குறையாது; அவர்க்கு மூன்று முறை பற்கள் விழுந்து முளைத்தன,' என்று வரைந்துள்ளார்.

7 வின்னிங்டன் (Winnington) நாட்டு ஆல்பர்பரி (Alberbury) என்னுமிடத்தில் 1483 ஆம் ஆண்டில் ஜான் பார் என்பாருக்குத் தாமஸ்பார் (Thomas Parr) என்பவர் பிறந்து எண்பது ஆண்டுகாரும் மண வினையின்றியிருந்து பின், ஜேன் (Jane), என்னும் பெண்ணொருத்தியை மணந்து, அவரோடு முப்பத்திரண்டு யாண்டுகள் வாழ்ந்தார். அக்காலவெல்லுக்குள். அப்பெண் இரண்டுமக்களைப் பயந்தாள். அவற்றுள் ஒன்று ஒரு திங்களும், மற்றொன்று சிலயாண்டுகளுமிருந்து, பின்னர் இறந்தொழிந்தன.

பத்துயாண்டுகட்குப்பின், இவர்தம் நூற்றிருபதாம் ஆண்டில் காதரைன் மில்டன் (Catharine Milton) என்னும் குமரியைக்காதலித்து மணந்து, ஒருமகனைப் பெற்று, தம்நூற்றியைம்பத்திரண்டாமாண்டில் உயிர் துறந்தார். இவர் இறப்பதற்கு இருதிங்களின்முன் அருண்டேல் நாட்டுத்தலைவரான தாமஸ் (Thomas, Earl of Arundale) என்பார் வெஸ்டு மினிஸ்டர் (Westminster) என்னுமிடத்திற்குக் கொண்டு போந்தனர். இதனை நோக்க ஆசிரியர் நக்கீரனார் “அறுநான்கிரட்டியிளமை நல்லியாண்டு, ஆறினிற் கழிப்பிய அறன்நவில் கொள்கை” யரைக்கூறியதுபுனைந்துரையன்மைபுலனாம். அங்கு, இவர் பெரும்பாலான காலத்தை உறங்கியே கழித்தார். அக்காலத்து இவரைக்காணப் போந்த மக்கள் மிகப்பலர்; தாம்தங்கிய விடமும், உண்ட உணவும் தம்முடலுக்கு ஒவ்வாமையின், விரைவில் 1635 ஆம் ஆண்டின் நவம்பர்த்திங்கள் பதினைந்தாம் நாள் விண்ணுலக நெடுவாழ்வை விரும்பி யேகினர். இவ்வகைய நீடியவாழ்க்கையர் ஆரியர் ஆகலின், இவருடல் வெஸ்ட் மினிஸ்டரைச்சார்ந்த இடுகாட்டுக் கோட்டத்தே இடப்பெற்றுளது.

8 “யார்க்ஷயர் (Yorkshire) நாட்டைச் செர்ந்துள்ள போல்டன் (Bolton) என்னுமிடத்தே என்ரிஜென்கின்ஸ் (Henry

Jenkins) என்னும் பெயருள்ள ஒருவர் இருந்தனர். அக்காலத்தே நீதிமன்றத்தில் நிலவழக்கொன்றின் பொருட்டுச் சான்று பகர்தல் வேண்டி இவர் போந்திருந்தார். இவருடன் அம்மன்றத்தே எண்பது வயது நிரம்பியசான்றோர் இருவர் வந்திருந்தனர். அக்காலே, நீதிபதி, ஹென்றியை நோக்கி, “ஐயன்மீர், முதுமைமிக்க சான்றோர் இருவர் வேறே உளர் என்பதனையுட்கொண்டு, நீவிர் கூறுவதனை நன்கு நினைந்து கூறுமின்”, என்றனர். என்றார்க்கு இவர், “அறிஞர் பெரும, அவ்விருவரையும் அவர்தம் இளமையினின்றே யறிந்துளேன்; அவர் பிள்ளைப்பருவத்தே துள்ளியாடியசெய்கை என்னைவின் கண்டிற்கின்றது”, என்று இசைத்தனர். அதுகேட்ட நீதிபதி, வியப்புற்று, அவ்விருவரையும் நோக்கினாராக, அவர்தாமும், “அறவோர்தலைவ, இப்பெரியாரயாம் அறிந்தவரே. யாங்கள் பள்ளிபிற்பயிலும் போதே, இவர் எம்மிற்பலயாண்டு மூத்துத் தோன்றினர்; எம்மின் மூத்துள யாண்டுகள் இத்துணைய வென்றலும் எங்கட்காகாத”, என்று வலியமொழிந்தனர். இச்செய்தியைக் கூறும் தாங்கரைட் ராபின்சன் (Tankrite Robinson) என்னும் அறிஞரும், “ஹென்றி ஜான்கின்சனுக்கு ஹென்றி VIII என்னும் இங்கிலாந்து வேந்தனும், பிளாடன் பீல்டு (Flodden Field) என்னுமிடத்து நிகழ்ந்த போரும் நன்குதெரியும்; அக்காலத்து அவர்க்கு வயது பன்னிரண்டு; இவர் 1670 ஆண்டு டிசம்பர்திங்கள் எட்டாம் நாள் தம் நூற்றியறுபத்தொன்பதாம் ஆண்டில் எலர்ட்டன் அப்பான்ஸ்வேல் என்னுமிடத்தே தம் இம்மை வாழ்வுநீத்தார்,”

இனி, நம்நாட்டிலும் நீண்ட ஆயுளையுடைய மக்கள் இருந்திருப்பர் என்றதற்கு ஐயமில்லை, எனினும் எடுத்துக் காட்டு தற்குரிய சான்றுகள் கிடைத்தல் அருமையென்று கோடல் வேண்டுமெயன்றி, அப்பெற்றியோர் இருந்திலர் என்று கோடலாகாது. வீசை மயிரின் கருமை குலையாதிருந்த ஜூரன்பார் என்பாரைப்போல யாண்டுபலவாகியும் நரை திரையின்றி உடலுரங்கொண்டிருந்த பிசிராந்தையார், அருநெல்விக்கணியுண்டு பலவாண்டுகள் வாழ்ந்த ஒளவையார் முதலியபலரும் உளர் என்று உணர்தல் வேண்டும்.

“ இன்றுளேம் நாளையிலேலாம், ” இன்றைக்கிருப்பாரை நாளைக்கிருப்பரென் நெண்ணவோ திடமில்லை, ” என்றெல்லாம் கூறியபெரியார் சொற்களின் கருத்தை உணராமல், “ நாளைக்கிருப்பது நாமறியோம் ” என்றுகூறி மடியுற்று, தாளாண்மை, கல்வியறிவுடைமை, ஒப்புரவுடைமை முதலிய நற்செய்கைகளைக் கைவிட்டுத் திரியாது, நாம் நூறாண்டினும் மிக்கயாண்டு வாழ்தல் கூடும் என்னும் உணர்வுடன் வாழ்தலே யாவரும் வேண்டு வதாகும். ஆகுங்கால் வினைப்பயன்களின் பெருமை சிறுமைகட் கேற்பக்காலம் நீடலும் குறுகலும் உண்டென்பதனை யுட் கொண்டு, அதனால் பயன்றுகர்ச்சியை நெடிது துய்த்து, அத் துய்ப்புக்குத் துணையாகும் காலத்தை நல்வினையாக்கத்தே செல விடுதல் அயராவின்பம் அடைதற்குரிய ஆக்கமாம் என்றறிந் தமைதல் வேண்டும்.

“ வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றின் அஃதொருவன் வாழ்நாள் வழியடைக்கும் கல். ”

தமிழ்ப் பத்திரிகையின் வரலாறு

தீரு. ப. கலியாணசுந்தரம் பிள்ளை, அவர்கள், B. A. (Hons.)

(முற்றொடர்ச்சி துணர் 12. மலர் 1. பக்கம் 16.)

இந்நாளில், கற்றார், கல்லாதார் என்னும் இருதிறத்தார் மனத்தையும் ஒருங்கே கவர்ந்து நிற்கும் தேசியப் பத்திரிகை களைப்பற்றிய சில சொற்கள் கூறுதல் இன்றியமையாததாகும். சுமார் ஐம்பதாண்டுகட்கு முன்னர் இந்நாட்டு மக்கள் அரசியல் முறைகளைக் குறித்தறியும் ஆர்வம் சிறிதும் அற்றவராய் அமைந்திருந்தார்கள், அக்காலத்தில் பொது ஜனங்களிடையே நிலைத்திருந்த அறியாமை யென்னும் இருளைப் போக்கி அறிவுச் சூடர் கொளுத்தும் கடமையை அரசாங்கத்தினரே ஏற்று நடத்தியதாகத் தெரிகின்றது. சுதேச பாஷாபிவிருத்தி சங்கத்தின

ரால் பரிபாலிக்கப்பெற்ற ஜனவிநோதினி என்னும் பத்திரிகை சரித்திர சம்பந்தமான பொருள்களையும் அரசர், அறிஞர், வீரர் முதலியோர் வரலாறுகளையும் ஆங்கிலத்தினின்றும் மொழி பெயர்த்து தமிழ்மாந்தர்க்கு அறிவூட்டி வந்தது. கடினமான நடையை அறவே யொழித்து சிறுவரும் எளிதில் உணருமாறு நாடகக் கதைகளும் நவீனக் கதைகளும் இப்பத்திரிகையில் விளங்கினமையால் கற்றோர்க்கன்றி மற்றோர்க்கும் அது பயன்படுவதாயிற்று. இப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த விபாசங்களைத் தொகுத்துப் புத்தகவடிவமாக்கி இக்காலத்திய மாணவர்க்குப் பயன்படுமாறு ஜனவிநோதினி என்னும் பெயரால் சென்னை நல்லாசிரியன் பத்திராசிரியர், நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பித்து வருகின்றார். இன்னும் சென்னையில் வெளிவந்துவிய தினவர்த்தமானி என்னும் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்ட சிறந்த விபாசங்களை வீராசாமிச்செட்டியார் தொகுத்து விநோதரச மஞ்சரி என்னும் பெயரால் வெளியிட்டுதவினார். இந்நூலிற் காணப்படும் கம்பர் சரித்திரம், ஒட்டக்கூத்தர் சரித்திரம், புகழேந்திப்புலவர் சரித்திரம், ஏகம்பவாணர் சரித்திரம் முதலிய விபாசங்கள், இனிய எளித தமிழ் நடையிலமைந்து கற்றுவல்ல பெரியார்க்கும், கல்வி பயிலும் மாணவர்க்கும் கழி பேருவகை விளைப்பனவாகும். மேற்கூறிய ஜனவிநோதினி என்னும் மாதப் பத்திரிகையும், தினவர்த்தமானி என்னும் வாரப் பத்திரிகையும், காலகதியால் இறந்தொழிந்தது வருந்தத்தக்கதேயாகும். இனி சென்னையில் சிறந்த தினசரிப் பத்திரிகையாக விளங்கும் 'சுதேசமித்திரன்' வரலாற்றை சுருக்கமாகக் கருதுதல் அவசியமாகும். இப்பத்திரிகை 1880ம் வருஷத்தில் G. சுப்பிரமணிய ஐயரும் அவர் நண்பர் ஒருவரும் சேர்ந்த கூட்டின் ஆதரவில், ஒரு வாரப் பத்திரிகையாகத் தொடங்கப்பட்டது. இவ்விரு நண்பருக்கும் ஏற்பட்ட கூட்டுக்கலைந்த பொழுது இப்பத்திரிகை திரு. சுப்பிரமணிய ஐயர் பொருப்பிலே சிறப்பாக நடைபெறலாயிற்று. பத்திரிகையின் பண்பறியாத பாமர மக்கள் சமூகத்தில், சுதேசமித்திரனைப் பரப்புதற் பொருட்டு ஐயரவர்கள் பட்டசிரமம் மிகப்பெரிதென்பர்; மெய் வருத்தம்

பாராது, பசினோக்காது, கண்துஞ்சாது, மதியாதார் வாசலிலும் சென்று பத்திரிகையின் அளவிறந்த பயனை எடுத்துரைத்து அறியாமக்களை சீர்திருத்த முன்வந்த ஐயரது ஆர்வம் அறிந்து போற்றுதற்குரியதாகும். ஐயரவர்கள் ஆதரவில் மித்திரன் வாரம் மூன்றுமுறை வெளிவரும் பத்திரிகையாக மாற்றப்பட்ட பின்னும் சிலகாலத்தில் தினசரிப் பத்திரிகையாயிற்று. ஐயரவர்கள் 1915-ம் வருஷம் இம் மண்ணிலக வாழ்வை நீத்த பின்னர் அரங்கசாயி ஐயங்காரவர்கள் சுதேசமித்திரன்பத்திராசிரியராக அமர்ந்து மிக ஊக்கமாகவும், செவ்வையாகவும் அப்பத்திரிகையை நடத்தி வருகின்றார்கள். இவ்வாறு மெல்ல மெல்ல பத்திரிகைகள் பொது மக்கள் மனத்தைக் கவர்ந்து வரும் காலத்து, தென்னாப்பிரிக்காவில் போயருக்கும் ஆங்கிலேயர்க்கும் பெரும் போர் மூண்டது. இந்நாட்டில் உலாவிவரும் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் அப்போர் நிகழ்ச்சிகள் பெரிய கண்ணெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்டு, மக்கள் கண்ணையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவர்ந்தன. ஆங்கிலம் கல்லாத பொது ஜனங்களும் போயர் யுத்தத்தைப் பற்றிய செய்திகளை அறிய ஆவலுற்றார்கள். காலண விடையில் பல தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் வெளிவந்தன; பைப்பத்திரிகை என்னும் பெயரோடு ஒரு பைசா விலைக்கு விற்கும் ஒரு தினசரிப் பத்திரிகை சென்னையில் புறப்பட்டது. புதுவை என்று பெயர் பெற்ற புதுச்சேரியில், போயர் யுத்தத்தைக் குறித்து பலபடப் பேசும் பத்திரிகைகள் புலபுலெனப் புறப்பட்டன. புதுவை நேசன், புதுவை விநோதன் முதலிய பத்திரிகைகள் இவ்வகையைச் சேர்ந்தனவாம். இவ்வாறு போயர் யுத்த காலத்தில், அதாவது இருபதாவது நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தோன்றிய காலணப் பத்திரிகை இக்காலத்தில் யாவர் கையிலும் காணப்படுகின்ற, சுதந்திரச் சங்கு, காந்தி, வெடிகுண்டு, விகட சக்கரம் முதலிய குறைந்தவிலைப் பத்திரிகைகளுக்கு வழிகாட்டியாக நின்றன. பொதுமக்களிடையே போயர் யுத்தத்தால் தோன்றிய ஊக்கமும் கிளர்ச்சியும் ஜப்பானுக்கும் ருஷியாவிற்கும் நிகழ்ந்த பெரும்போரில் பின்னும் ஊற்றமுறுவதாயிற்று. விரிந்த பரந்த ருஷிய தேசத்தை சிறு

நாடாசிய ஜப்பான் வெற்றிபெற்ற செய்தியைப்படிக்கவும் கேட்கவும் பாமர மக்கள் ஆசையற்றார்கள். சென்னையில் மட்டுமே யன்றி வெளியூர்களிலும் பல பத்திரிகைகள் தோன்றுவனவாயின. சர்வஜனமித்திரன் என்னும் சிறந்த பத்திரிகை, திருநெல்வேலியில் வெளிவந்தது. திரிகிரபுரத்து திருச்சி நேசன், அமிர்தவசனி முதலிய பல பத்திரிகைகள் தோன்றின. சேலத்தில் திராவிட அபிமானி எழுந்தது. இவ்வாறு ஆங்காங்கு தமிழ்நாட்டின் பல பாகங்களிலும் தோன்றிய பத்திரிகைகள் பொதுமக்கள் மனத்தில் சுதந்தர வேட்கையை மெல்ல மெல்ல எழுப்பி வளர்த்தன. இங்ஙனம் பத்திரிகை படிக்கும் பழக்கம் வளர்ந்து வரும்பொழுது பெரிய ஐரோப்பியப் போர், தொடங்கிற்று. பத்திரிகை நடத்துவதற்கு இன்றியமையாத பொருள்களெல்லாம் விலையேறினமையால், பல எளிய பத்திரிகைகள் அழிந்தொழிந்தன இந்நெருக்கடியான காலத்தில் தப்பிப் பிழைத்த பத்திரிகைகள் மிகச் சிலவேயாம்.

ஆயினும் சென்னைமா நகரில் ஓர் புதிய இயக்கம் தோன்றியதன் பயனாக, திராவிடன் என்னும் தினசரிப் பத்திரிகை பெருமுழுக்கத்தோடு வெளிவந்தது. பிராமணரல்லாத பெருந்தொகையினர் அரசாங்கத்தில் தமக்குரிய பதவிகளைப்பெற்று உயரவேண்டுமென்னும் கொள்கையினை அடிப்படையாகக் கொண்ட இப்பத்திரிகை, பிறப்பினடியாகப் பிறந்த பழம் பெருமையைத் தகர்த்து எறியத்தலைப்பட்டது. சென்னையில் அமைந்துள்ள தென்னிந்திய மக்கள் சங்கத்தின் (South Indian peoples association) ஆதரவில் சென்ற பத்தாண்டுகட்கு மேலாக நிகழ்ந்து வரும் இப்பத்திரிகை தமிழ்நாட்டில் பல பாகங்களில் பரவி பிராமணரல்லாதார் சமூகத்தில் புதியதோர் உணர்ச்சியையும் கிளர்ச்சியையும் உண்டாக்கி வந்தது. இனி தேசியத் தொண்டாற்றும் முறையில் இன்னும் இரு தினசரிப் பத்திரிகைகள் இப்பொழுது சென்னை மாநகரினின்றும் வெளிப்போந்துலாவக்காண்கின்றோம். தமிழ்நாடு என்னும் பெயரோடு சென்ற சில ஆண்டுகளாக இயங்கும் பத்திரிகை முதலில் வர வெளியீடாகத் தொடங்கிப் பின்னர் தினசரியாக வளர்ந்தது.

இனி, சில மாதங்களுக்கு முன் சென்னையில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட 'இந்தியா' என்னும் பத்திரிகையும் சமத்துவம், சகோதரத்வம், சுதந்தரம் என்னும் முப்பொருளையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டு இதுகாறும் மிக ஊக்கமாக நடைபெற்று வந்தது. தேசியப் பணியோடு தமிழ் மொழிக்கும் பணி செய்யும் நன்னோக்கத்தோடு இந்தியா வாரப் பத்திரிகையும் சில வாரங்களுக்கு முன்னர் தோன்றுவதாயிற்று.

இவ்வாறு நான்கு சிறந்த தினசரித்தாள்கள் தோன்றித் தொண்டு புரியும் சென்னைமா நகரில் சில சிறந்தவாரப் பத்திரிகைகளும் செவ்வையாய் நடைபெற்று வருகின்றன. பல்லாண்டுகளாக மாதப் பதிப்பாக தமிழ் நாட்டு மக்கள் மனத்தைக் கவர்ந்து மகிழ்வுட்டிய, ஆனந்த போதினி என்னும் பத்திரிகையை நடத்தும் ஆசிரியர் சென்ற மூன்றாண்டுகளாக ஓர்வாரப் பதிப்பும் வெளியிட்டு வருகின்றார். சுதேசமித்திரன் வாரப் பதிப்பும் கண்களைக் கவரும் சித்திரங்களோடும் கருத்தைக் கவரும் சிறுகதைகளோடும் எங்கும் உலாவி வருகின்றது. இவ்வாறே தமிழ் நாடென்னும் பத்திரிகையின் வார வெளியீடும் உண்டு. இனி தொழிலாளர் சார்பாகத் தோன்றி நிலவும் நவசக்தி என்னும் வாரப்பத்திரிகை செந்தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுள் சிறந்ததொன்றாகும். அதன் ஆசிரியர் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார், செந்தமிழ்மொழியில் செவ்விய நடை எழுதும் திறமை வாய்ந்தவராதலின் இப்பத்திரிகையில் தமிழ்மணம் சிறந்து வீசக்காணலாம். பெரும்பாலும் கார்த்தியடிகள் கொள்கைகளைத் தழுவி நிற்கும் இப்பத்திரிகை சிறப்பாகத் தொழிலாளர் நலங்கருதி உலையாத ஊக்கங்கொண்டு உழைத்து வருகின்றது.

இனி, மேற்கூறிய அறுவகையிலுமடங்காது தன்னந்தனியாக ஒவ்வோர் துறைபற்றி முயலும் பத்திரிகைகளும் இந்நாட்டில் காணப்படுகின்றன. நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு மக்கள் வேளாண்மைத் தொழிலியற்றும் இத்தமிழ்நாட்டில் பல ஆண்டுகட்கு முன்னரே 'கிருஷிகன்' என்னும் ஓர் மாதப் பத்திரிகை

தோன்றுவதாயிற்று. வேளாண்மைக்குரிய பல சிறந்த கட்டுரைகள் இப்பத்திரிகையில் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஒரு நெல் விளையுமிடத்து பல நெல்லை விளைப்பதற்கு வேளாண் மக்களைத் தூண்டுமாறு ஏழுந்த பத்திரிகை இத்தமிழ் நாட்டில் அதிகமாகப் பரவாதிருத்தல் விசனிக்கத் தக்கதாகும். பழமையை விடாது பற்றும் பண்புவாய்ந்தவராகக் கருதப்படுகின்ற வேளாளர், உள்ளதே போதுமென்னும் உயரிய கொள்கையை மேற்கொண்டவராதலால், புதியமுறைகளைக் கையாளப், பெரும்பாலும் மனமற்றவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். இந்நாட்டில் தோன்றுதொட்டு நிகழ்ந்துவரும் வேளாண்மைத் தொழில் சீர்மையற்றுச் சிறக்கவேண்டுமாயின் மேலைநாட்டு அறிஞர் ஆராய்ந்து கூறும் விவசாய முறைகளை, நாமும் நன்குணர்ந்து, கொள்ளத் தகுவனவற்றைக் கொண்டு அனுபவ முறையில் கையாடறால் அவசியமாகும். இனி இந்நாட்டிற்கு மிக அவசியமான கைத்தொழில்களைக் குறித்துப் பேசும் பத்திரிகைகளும், மேலை நாடுகளில் நாளுக்குநாள் வளர்ந்தோங்கிவருகின்ற, பௌதிக சாஸ்திரக் கருத்துக்களை தமிழ்நாட்டில் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துரைக்கும் பத்திரிகைகளும் இல்லாதகுறை ஓர் பெரும் குறையாகவே காணப்படுகின்றது.

நாகரிகமுற்ற மேலைநாடுகளில் புதிது புதிதாகத் தோற்று விக்கப்படுகின்ற மின்சாரவேலைகளும், கணிதநூலாராய்ச்சிகளும் வீண்ணிலே இயங்கும் பொறிகளின் தன்மைகளையும், கருங்கச் செல்லுமிடத்து மேலைநாட்டுமக்கள் அறிவின் நுணுக்கத்தால் ஆராய்ந்து கூறும் பல தெள்ளிய உண்மைகளையும் நாம் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளாதற்குரிய முறையில், தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் தோன்றவேண்டும். தமிழ் மொழியில் தெள்ளிய கவிநலம் சான்ற நூல்களும், நுண்ணிய இலக்கணங்களும் உயிர்ப்பண்பை வளர்க்கும் உயரிய நூல்களும் அதிகமாகக் காணப்படாமல், இக்காலத்தில் நாகரிகமுற்ற நாடுகளில் வளர்கின்ற நற்கலைகள் நம்மொழியில் இல்லை யென்னும் குறையை நாம் உணர்ந்து ஒப்புக் கொள்வதில் யாதும் இழுக்கில்லை. இக்குறையை நன்கறிந்த பாரதியார்

“பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியிற்
பெயர்த்தல் வேண்டும்

இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள் தமிழ் மொழியில்
இயற்றல் வேண்டும்

மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமையில்லை

திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர் அதை
வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்

என்று முழங்குகின்ற மொழிகள் நம் செவிகளில் ஒலிக்கின்றன. இக்களியில் ‘மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் சொல்வதிலோர் மகிமையில்லை’ என்னும் மூன்றாவதடியை மூன்றுமுறை கோடிட்டு பத்திராசிரியர்களும் நாமும் மனத்தில் பதிக்கவேண்டும். பழம் பெருமை பேசி மகிழும் நம் பழக்கத்தை நன்கறிந்த பாரதியார் அப்பழக்கத்தை அறவே ஒழிக்கக் கருதி இவ்வாறு பறை சாற்றுகின்றார். முன்னோர் பெருமையைப் பேசி மகிழும் பழக்கம் வரம்பிகந்து செல்லுமாயின், பிறர் பிறர் நகைத்தற்கே இடமாகும். ‘கல்லா ஒருவன் குலநலம் பேசுதல் நெல்லினுட் பிறந்த பதராகும்மே’ என்னும் அமுத வாக்கின் பொருளை நாம் நன்கறிந்து ஒழுகுதல் வேண்டும். இக்காலத்தில் எழுந்துலாவிவரும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் ஏதேனும் ஒன்றை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்ப்போமாயின் தமிழ் மொழியின் பெருமை விரிவாக பேசப்பட்டிருக்கக் காணலாம். மேலைநாட்டுப் புலவர்கள் தம் மொழியின் செம்மையை ஒலியிலக்கண முறையிலும், தாதுப் பொருள் முறையிலும் ஆராய்ந்து தம் மொழிகளின் திட்பதுட்பங்களை பல்லோரும் அறிய விரித்துறைக்கும் பான்மையைக் காண்கின்றோம். ஆனால் நம் நாட்டு அறிஞர் தமிழின் நீர்மையை பேசத் தலைப்படும் பொழுது ‘தொண்டர்நாதனைத் தூதிடைவிடுத்தது, முதலையுண்ட பாலனை யழைத்தது, திருமறைக் காட்டில் கதவினைத்திறந்தது, பொருப்பிலே பிறந்தது, தென்னன்புகழிலே கிடந்தது, இன்னும் அதன்பெருமையை மதுரை மூதூர்நீரறியும் நெருப்பறியும் என்று இவ்வாறாகப் புகழ்ந்துரைக்கக் காண்கின்றோம். இப்புக முரையெல்லாம் தமிழ் மொழிக்குப் பொருந்துமே யாயினும்

அதனை மீண்டும் மீண்டும் பன்னுவதால் நம் தமிழ்மொழி ஓர் அங்குலமளவும் வளர்ந்துவிடாதென்பது திண்ணம். டாக்டர் கால்டுவெல், (Caldwell) முதலிப மேலைநாட்டுமொழி நூற்புலவர், தமிழ் மொழியை நன்காராய்ந்து அதன் செவ்விய இயல் ஒப்பிலக்கண வாயிலாக நன்குணர்த்திப் போந்தார்கள். அன்றார் வழியில் தின்று, தமிழ் மொழிக்குத் தொண்டு புரிவதே, தமிழ் இலக்கியப் பத்திரிகைகளின் தலையாய கடமையாகும்.

இனி இறுதியாக அருங்கலை வளர்க்கும் பத்திரிகைகளின் வசியத்தைக் குறித்து இரண்டொரு சொற்கள் கூறி முடிக்கக் கருதுகின்றேன். மேலை நாடுகளில் ஒங்கிவளரும் நுண்ணிய கலைகளிற் பெளதிகம் ரசாயனம் பல நம் அண்ணாமலைப்பல்கலைக் கழகத்தில் போதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அச்செவ்விய கலைகளை ஆழ்ந்து பயின்ற அறிஞர் பலர் அண்ணாமலை நகரிலேயே வசிக்கின்றார்கள். இத்தகைய அருங்கலை விநோதர் ஒருங்கு சேர்ந்து வாழும் இடமே தமிழ் மொழி புத்துயிர் பெறுதற்குத் தக்க இடமாகும். மேலைநாட்டுக் கலைபயின்ற மேதாவி்களும் செந்தமிழின் திறமறிந்த செல்வரும் சேர்ந்துழைத்து நவீன ஆராய்ச்சியாளர் கருத்தை நல்ல தமிழின் வாயிலாக வெளியிடு தற்கு இதுவே ஏற்ற இடமாகும். தமிழகத்தின் இதயமாக விளங்கும் இந்நகரில் மேலை நாட்டு அறிஞர் ஆராய்ந்துரைக்கும் அருமருந்தன்ன உண்மைகளை செந்தமிழென்னும் செழுந்தேனில் குழைத்தூட்டும் ஓர் செவ்விய பத்திரிகை தோன்றத் திகழுமேயாயின் இப்பொழுது தமிழ் நாட்டை வருத்தும் இன்னல்கள், அறவே ஒழிதலோடு தமிழ் மக்களாய நாமும் புத்துயிர் பெற்று எத்திசையும் புகழ் மணக்க வாழ்வோம் என்பது ஒரு கலையாம்.

இந்தியாவும் சீனாவும்

T. S. நடராசன், வாணாதறை, கும்பகோணம்.

[சீனப்பேராசிரியர் டான்-யுன்-ஷன் என்பார் சாந்திரிகேதனத்தில் நிகழ்த்திய ஆங்கிலச் சொற்பொழிவின் மொழிபெயர்ப்பு.]

(முற்றொடர்ச்சி துணர் 12, மலர் 1, பக்கம் 34)

இந்திய சீன நாகரிகக் கலப்புப்பற்றிய செய்திகள், 'சேள' வின் வினோதங்கள்,' 'பேய்க்கதைகள்', 'புத்தர், லவோட்சு இவர்களது வரலாறுகள்', 'ஏழு குறிப்புக்கள்' முதலிய பல சீன நூற்களில் காணப்படுகின்றன. இச்செய்திகளெல்லாம் நம் நாகரிகக் கலப்பை முறையாகக் கூறுவனவென்று கொள்வதற்கில்லை. உலகில் நடந்த குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சிகளையும் இருநாடுகளுக்குள் உண்டான உறவுபற்றிய செய்திகளையும் விளக்கமாகவும் விரிவாகவும் குறித்துவைக்கப்பெறும் வழக்கம் நெடுநாட்களுக்குப் பின்னர்தான் வந்துள்ளது. ஆதலின், நமது நாகரிகக் கலப்புப்பற்றிய உண்மை வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள், புத்தமதம் சீனாவில் பரவிய காலத்திற்குப் பின்னர்தான் கிடைக்கின்றன. ஹான் மன்னனது மரபில் வந்த மான்-டியின் காலத்திலே, யங்-பிங் சகாத்தம் பத்தாவது ஆண்டில் அதாவது கி. பி. 67-ஆம் ஆண்டில் புத்தமதம் முதன்முதலில் சீனாவில் பரவிற்று என்றும் சக்கரவர்த்தியே அதனை வரவேற்றனரென்றும் கூறுகிறார்கள். ஆனால், யங்-பிங் சகாத்தம் பத்தாம் ஆண்டில்தான் புத்தமதம் சீனாவில் பரவிய தென்பதையும், அதன் பின்புதான் நமது நாகரிகக் கலப்பு உண்டாயிற்றென்பதையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அவ்வாண்டில்தான் அரசர் புத்த மதத்தைத் தழுவினரென்பதும் அதன் பின்பு நமது நாடுகளுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று இருந்த உறவு முதிர்த் தொடங்கியதென்பதும் உண்மைச் செய்திகளாகும். இதன் பின்னர், பெருமை வாய்ந்த இந்திய ஞானிகளும் கல்விமான்களும் சீனாவுக்கும், சீனாவிருந்த துறவிகளும்

அறிஞர்களும் இந்தியாவுக்குமாகச் செல்லுவாராயினர். இவர்களால்தான் நம் நாடுகளின் நாகரிகம், கலை இவற்றின் உறவு புத்தமதத்தின் மூலமாகப் மிகுதிப்படுத்தப்பட்டது. 'குறவிகள் வரலாறு' என்ற சீனநூலில், இருநூறு சீனத்துறவிகள் இந்தியாவில் மிகத்திறமையோடு பயின்றனர் என்றும் இருபத்து நான்கு இந்திய ஞானிகள் சீனாவில் பிரசாரம்செய்து புகழடைந்தனர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. செல்லும் வழியில் இறந்தவர்களும் தம்பெருமை பிற்காலத்தில் விளங்கவேண்டுமென்ற விருப்பமில்லாதவர்களும் மிகப் பலராவர் என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது. டாங் மன்னன் மரபினரது ஆட்சிக் காலத்திய துறவிகளைப் பற்றிக் கூறும் ஒரு நூலில், 'மேற்கு நோக்கிக் கல்வி கற்பதற்குச் செல்லும் நூற்றுவரில் பதினம்கூடத்திரும்புவதில்லை' என்னும் பொருளமைந்த ஒரு செய்யுள் இருக்கின்றது. இதிலிருந்து அக்காலத்தில் இந்தியாவுக்கு வந்த சீனர் மிகப் பலரென்பதும் சீனாவுக்குத் திரும்பிச் செல்லும் பேறு பெற்றவர் மிகச்சிலரே யாவரென்பதும் விளங்குகின்றனவன்றோ? சீனாவுக்குச் சென்ற இந்தியரது நிலைமையும் அவ்வாறே இருந்திருக்குமென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. அக்காலத்தில், அம்மக்கள் மத்திய ஆசியாவை நடந்து கடக்கவேண்டியிருந்தது; அங்கே, பாலைநிலங்களையும் பெரிய காடுகளையும் பனிமூடிய பலைகளையும் கடந்து செல்லவேண்டும்; காட்டு விலங்குகளாலும், பசி, குளிர் இவற்றாலும் உண்டாகும் துன்பத்திற்கு அளவில்லை. இவ்வாறு, அவர்கள் குறித்த இடம் போய்ச்சேரப் பல ஆண்டுகளாகும். சிறிது சிந்தித்தால் அவர்கள் முயற்சியில் எவ்வளவு இடையூறுகள் இருந்திருக்கவேண்டுமென்பது விளங்கும்; அன்பும் ஊக்கமும் உடையோரானமையின் துன்பங்களைச் சிறிதும் பொருட் படுத்தவில்லை. அஞ்சாமை, விடாமுயற்சி முதலிய உயர்குணங்கள் வாய்ந்தவர்களான அப்பெரியோர்களிடத்து, நாம் பெருமதிப்பும் அன்பும் உடையோராயிருக்கிறோம்; அவ்வுயர் குணங்கள் நம்மனோ சக்தியைப் பெருக்குவதோடு அத்தகைய முயற்சிகளிலும் நம்மை ஈடுபடச் செய்கின்றன.

இந்தியர்களது கலைகளினால் சீன நாகரிகம் அடைந்துள்ள உயர்வு இவ்வளவென்று சொல்ல இயலாது. 'வீ' (கி. பி. 220—264), ட்ஸின் (கி. பி. 265—419) ஆகிய மரபினர்களின் ஆளுகையில், 'கான்பூஸியஸ்', 'டாயோ' ஆகியோரது சீடர்களாகிய தத்துவ ஞானிகளின் கருத்துக்கள் இந்திய தத்துவநூற் கருத்துக்களோடு ஒற்றுமை யுடையனவாயிருந்தன; இந்திய தத்துவ நூற்கருத்துக்களின் கலப்பு, 'டாங் மரபினர் (கி. பி. 678—906), 'ஐவர் மரபினர்' (கி. பி. 907—956) ஆகிய இவர்களது ஆளுகையில் மிகவும் அதிகப்படுவதாயிற்று. கடைசிபாக, 'சங்' மரபினர் (கி. பி. 960—1276) ஆட்சியில், பழைய கொள்கைகளெல்லாம் அடியோடு ஒழிந்து 'புதிய ஏதுவாதம்' (New Rationalism) எனப்பெயரிய ஒரு மதம் உண்டாயிற்று. 'ட்ஸின்', 'டாங்' மரபினர்களின் ஆட்சிக் காலங்களில் உண்டான உரைநடைகளும் செய்யுள்களுமான சீன இலக்கியங்களிலும், 'சங்', 'மிங்', ஆகிய வம்சங்களின் (கி. பி. 1368—1643) ஆட்சிக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட தத்துவ நூல்களிலும், இந்திய இலக்கியங்களின் நடையும் பொருளும் விரவியிருப்பதைக் காணலாகும். சீனர்களது நெடுங்கணக்குக்கூட இந்திய உறவினால் மாறுபடுவதாயிற்று. 'டாங்' மரபினரின் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்தே 'ஷோவென்' என்னும் பௌத்தஅறிஞர் வடமொழி எழுத்துக்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டு முப்பத்தாறு எழுத்துக்களையே ஏற்படுத்தியதோடு, சீன வார்த்தைகளின் உச்சரிப்பு, ஒலி, இயைபுத்தொடர் (Rhyme) முதலியவற்றிலும் முழுமாறுதலை உண்டு பண்ணினர். கோயில் கட்டுதல், உருவச்சிலை செய்தல், ஒவியம் முதலிய சிற்ப வேலைகளிலேயும், இந்தியாவினிடமிருந்து சீனா கற்றுக்கொண்ட முறைகள் பலவாகும். இந்திய இதிகாசங்கள் காவியங்கள் முதலியவற்றின் மொழி பெயர்ப்புக்களாகவுள்ள சீன நூற்கள், அவற்றின் அளவையும் நிறைவையும் நோக்குங்கால் உலக நாகரிக வரலாற்றிலேயே மிகப்பெருமை வாய்ந்தனவென்று மதிக்கற்பாலனவாம். இக்காலத்திய எந்நாட்டுமொழி பெயர்ப்பு நூல்களும், சீனமொழியிலுள்ளவற்றிற்கு உயர்விலும் அளவிலும் எத்துணையும் இணையாகமாட்டா. பௌத்த சமய

நூற்களேயன்றி இந்தியாவின் பற்பல இலக்கியங்களும் கலை நூற்
களும் சீனமொழியில் பெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. அத்தகைய
நூல்களுள் 'சூ' மரபினரின் ஆட்சிக் காலத்தில் மொழி பெயர்த்
தவற்றுள் சிலவற்றைக் கூறுவாம். 'பிரமன் வானநூல்', 'பிரமன்
கணிதநூல்', 'பிரமன் மருத்துவநூல்', 'பிரமன் சோதிடம் என்னும்
பஞ்சாங்கமும் கணிதமும்', 'ஜீவா அல்லது இருடியின் ஊழ்வலி
(Rishis Fatalism)', 'காந்தாரி அல்லது புராணமும் மந்திரநூலும்'
என்பனவாம். இவ்வகையான தொகை நூற்கள் பல திறத்
தனவாயும் ஒவ்வொரு தொகையும் நூற்றுக் கணக்கான நூற்
களையுடையதாயும் இருந்தன. இக்காலத்தில், தலைசிறந்தன
வாய அந்நூற்றொகுதிகள் பல மறைந்தொழிந்தமை இரங்கத்
தக்கதாகும். மொழி பெயர்க்கப்பட்ட புத்தமத நூல்களில்
கூட இந்தியரது தத்துவம், மதச்சடங்குகள், துறவறம் இவற்
றோடு இந்தியர் வாழ்க்கைமுறை, நாகரிக நிலை ஆகியவற்றைப்
பற்றிய குறிப்புக்களும் காணப்படுகின்றன. சுருங்கக் கூறு
மிடத்து இந்தியாவின் கல்வி, எண்ணங்கள், முறைகள் சமய
ஒழுக்கலாறுகள், பிற வழக்கவொழுக்கங்கள் முதலியனவெல்லாம்
சீன மொழி பெயர்ப்பு நூல்களில் தோன்றியனவாகி சீன மக்க
ளின் வாழ்க்கை முறையை மிகுதியும் மாற்றிவிட்டன. காரண
காரியக் கோட்பாடு (The Theory of cause and effect) முற்
பிறப்பு, மறுபிறப்பு, நல்வினை தீவினைகளின் பயனாகவுள்ள
நன்மை தீமை ஆகிய இவைகளெல்லாம் சீனப் பாமரமக்களின்
மனதில் வேரூன்றியனவாய் நிலைபெற்றுள்ளன.

ஆனால், சீனர்களது உறவு இந்திய நாகரிகத்தில் ஏதாவது
மாறுதலை - உண்டு பண்ணியதோவெனின், இல்லையென்றே கூற
லாம். சீனாவில் இந்திய முறைகளைப் பின்பற்றிச் செய்யப்
பட்டுள்ள பொருள்களையும் நிருமிக்கப்பட்டுள்ள கட்டிடங்களே
யும் எவ்விடத்தும் காணலாம். ஆனால், சீனநாட்டிற்குரியதான
எதனையும் இந்தியாவில் காணக்கூடவில்லை. சற்று முன்பாக,
விசுவாமித்திர ஆசாரியர் புத்தரிடம் பலநூல்களைக் கூறின
ரென்றும் அவற்றுள் ஒன்று சீனவைப் பற்றியதென்றும் கூறி
னேன். அந்நூல் இப்போது இந்தியாவில் கிடைக்கக் கூடுமோ

என்னவோ யானறியேன். ஒரு சீன நூலில் ஹுவான்-ட்ஸாங் என்னும் பெளத்தப் பெரியார், லாவோ-ட்ஸி என்பவரால் எழுதப்பட்ட ஒழுக்கநூலை (Tao-Te-Ching-Classics of Virtue) வடமொழியில் மொழிபெயர்த்தனர் என்று கூவப்பட்டுள்ளது; அந்நூல் இதுபோது வடமொழியில் இருக்கிறதா என்பதையான் அறியக்கூடவில்லை. இங்கு நம் ஆராய்ச்சிக்குரிய வினா ஒன்று எழுகின்றது. அது, 'இந்தியர் உறவினால் சீன அடைந்துள்ள நன்மைகள் மிகப்பலவாயிருக்க, சீன நாகரிகத்தின் அறிகுறி ஒரு சிறிது தானும் இந்தியாவில் இல்லாதிருத்தல் ஏன்?' என்பதே. நம் இருநாடுகளின் நாகரிகச் சிறப்புக்களைத் தனித்தனி ஆராய்வோமாயின், இந்தியாவின் சமயமும், தத்துவ நூற்களும் உலகவரலாற்றிலேயே தலைசிறந்தனவாயும் இணையற்றனவாயும் இருக்கக் காண்டலோடு, சீனர்களது சிறப்பும், நீதி, ஒழுக்க நூல்களும் அத்தகையனவேயாயிருத்தலையும் அறிதல் கூடும். பிறமொழிகளில் மொழி பெயர்க்கத் தகுதியுடையவைகளான சீன நூற்கள் பல உள்ளன; அவைகளில் சிலவற்றை மொழி பெயர்த்தல் இன்றியமையாததே. இந்தியாவின் சிறந்த நூற்கள் சீனமொழியில் பெயர்க்கப் பெற்றமைக்கும் சீனாவின் அரிய நூல்கள் வடமொழியில் பெயர்க்கப் பெறாமையும் உரிய காரணங்களை யான் எண்ணிப் பார்க்கும்போது அவைகளில் மூன்று பின் வருவனவாயிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது. முதலாவது, சிறிது காலம் சீன நாகரிக உறவின் பயன் இந்தியாவில் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடுமாயினும் காலம் செல்லச்செல்ல அதுமறைந் தொழிந்தது என்பது; இரண்டாவது, இந்தியர்களது சமயக் கருத்துக்கள் வளமுள்ளவையாயும் வேறன்றியாவையாயும் இருந்தன என்பதோடு, தம்மதத்தைப்பரவச்செய்வதில் கண்ணுங் கருத்துமுள்ள சமயவாதிகளைப் போலவே, இந்தியரும் தம்மத உண்மைகளைப் பிறர்க்கு எடுத்துக் கூறிப் பரப்புவதன்றி மற்றையோரது மத உண்மைகட்குச் செவிகொடாதிருந்தனர் என்பது; மூன்றாவது, சீனர்கள் எந்தச் சிறந்த நாகரிகத்தின் மேன்மைகளையும் வரவேற்று அவற்றை அறிந்து தம்முடையன் வாக்கிக்கொள்ளுந் தன்மையோராயிருந்

தனரேயன்றித் தம் பெருமைகளைப் பிறர்க்கு எடுத்துக் கூறிப் பிரசாரம் செய்வதில் விருப்பமுடையோரா யிருக்கவில்லை என்பது. எப்படியும், சீனா இந்தியாவிடமிருந்து கொண்டதேயன்றிக் கொடுக்கவில்லை என்று நான் அறிகிறேன். ஆதலின், இந்தியாவினிடம் நன்றியறிதலும் ஒற்றுமையும் உடையதாக இருத்தல் சீனாவின் கடமையாகும்.

சீனா, இந்திய நாகரிகத்திற்கு நேர்முகமாக இல்லாவிடினும் மறைமுகமாகவாவது தன் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துள்ளது; எப்படியெனில், அது, தான் பல காலங்களில் இந்தியாவினிடமிருந்து பெற்றவைகளைப் பாதுகாத்துப் பெருக்கி வளமுறச் செய்வதற்கு எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியால் என்க. யான் முன்னர்க் கூறிய மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் பழைய இந்திய நாகரிகவரலாற்றின் ஒருபகுதிபற்றிய செய்திகளைத் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன வாயிருத்தலின், நாம் நம் பழைய, அன்பிற்குரிய இந்தியவைப் பற்றி முற்றிலும் அறிய வேண்டுமாயின் அவைகளை நன்கு ஆராய்தல்வேண்டும். இந்தியாவிற்கு வந்த சீன வழிப் போக்கர்கள் சீன மொழியில் எழுதியுள்ள நூல்கள் பழைய இந்தியவரலாற்று ஆராய்ச்சிக்குவேண்டிய அரியசெய்திகளை யுடையன வாயிருக்கின்றன. அவை, பாஹியான் எழுதிய 'பௌத்தர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள், (Fu-Kus-Chi), ஹீவான்-ட்ஸாங் எழுதிய 'மேற்கு இராச்சியங்களைப்பற்றிய குறிப்புக்கள், (Si-Yu-Chi) யி-ட்ஸூன் எழுதிய 'தேன்கடல் நாடுகளைப் பற்றிய செய்திகள், (Nan-Hai-Chi-Kuei-Chaun) என்பனவாம். பிரயாணக்குறிப்பு நூல்களாகிய இவைகள் இப்போது பலமொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, இந்தியாவின் பண்டை வரலாற்றை அறிவதில் மிகுந்த ஆவலுடைய அறிஞர்களாலும் வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்களாலும் கற்கப்படுகின்றன. இந்தியரது பழைய நாகரிகச் செய்திகளைக் காலமென்னும் கள்வன் கவர்ந்து செல்லாதவாறு பாதுகாத்து அளித்தபெருமை இந்நூல்களுக்கே பெனின் அது சிறிதும் புனைந்துரையாகாது. ஆனால், இந்திய நாகரிகத்திற்குச் சீனா செய்துள்ள சிறந்த பணியாவது பௌத்த சமயத்தின் வளர்ச்சிக்கு அது செய்துள்ள வேலையே யாகும்.

பௌத்த சமயம் இந்தியாவில் பிறந்து சீனாவில் வளமுற்றுப் பின்னர் உலகமுழுதும் பரவியது என்று சொல்லலாம். யான் சில வேலைகளில் பௌத்த சமயத்தை ஒரு பெண்ணாக உருவாகப் படுத்தி, இளமையும் அழகும் வாய்ந்த அவ் இந்தியப் பெண் சீனாவை மணந்து இன்பமான வாழ்க்கையை நடத்திப் பிள்ளைகளும் பேரப் பிள்ளைகளும் பேரர்களின் பிள்ளைகளும் அடங்கிய ஒரு இனிய குடும்பத்தை யுடையளாயினாள் என்று கூறுவதுண்டு. தனது பிறந்தகத்திற்கு வணக்கத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக அப்பெண் பழைய இருப்பிடமாகிய இந்தியாவிற்குத் திரும்பி வரவேண்டுமல்லவா? சாஸ்திரி மகாசாயாவும் பேராசிரியர் கூடித்தீமோகனும் 'அவள் தனது கணவனோடும் பிள்ளைகளோடும் வருதல்வேண்டும்' என்று அன்போடு கூறினார்கள். இப்பேரறிஞர்கள் கூறியது எவ்வளவு பொருளாழமும் இனிமையும் உடையதாயிருக்கின்றது பாருங்கள்! ஆதலின், அப்பெண்மணியைத் திரும்ப அனுப்புவது சீனாவின் கடமையாகவும் வரவேற்பது இந்தியாவின் கடமையாகவும் இருக்கின்றன.

(தொடரும்.)

உ

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சை.

கல்வூரிக்கு அன்பர்கள் உதவிய "சித்திரை"

ந ன் க ள் க ள ட ட .

திங்கள் நன்கொடை.

ரூ. அ. ப.

திருவாளர். க. நல்லமுத்து நாட்டாரவர்கள்

கள்ளப்பிரம்பூர்

50 0 0

